

Sygn. akt IV P 472/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Monika Wawro
Protokolant:	st. sekr. sądowy Danuta Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 09 października 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie sprawy z powództwa A. S. (1)

przeciwko Agencji Mienia Wojskowego w W.

o odprawę emerytalną

I. zasądza od pozwanej Agencji Mienia Wojskowego w W. na rzecz powoda A. S. (1) kwotę 40.000 (czterdzieści tysięcy) złotych tytułem odprawy emerytalnej wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej Agencji Mienia Wojskowego w W. na rzecz powoda A. S. (1) kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. wyrokowi w punkcie pierwszym nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych.

Sygn. akt IV P 472/16

UZASADNIENIE

Powód A. S. (1) w pozwie skierowanym przeciwko byłemu pracodawcy- Agencji Mienia Wojskowego w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz kwoty 40.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż powód po zakończeniu wieloletniej służby wojskowej i nabyciu uprawnień do emerytury wojskowej, był zatrudniony jako pracownik- ostatnio jako Dyrektor Oddziału (...) pozwanej Agencji w O.. W związku z ustaniem w dniu 31 marca 2016 roku stosunku pracy A. S. (1) nie otrzymał przysługującej mu w myśl § 37 ust. 1 Regulaminu Pracy i Wynagradzania obowiązującego u pozwanego pracodawcy odprawy emerytalnej.

Pozwana Agencja Mienia Wojskowego w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew strona pozwana podniosła przede wszystkim, iż powód w 2007 roku otrzymał już odprawę emerytalną kończąc służbę wojskową, natomiast charakter tej odprawy jest tożsamy z charakterem odprawy emerytalnej. W ocenie pozwanej, podstawowym wymogiem uzyskania odprawy emerytalnej w myśl przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest samo przejście na

emeryturę, ustanie stosunku pracy i związek owego ustania z przejściem na emeryturę, co nie nastąpiło w sytuacji powoda, bowiem uprawnienia emerytalne uzyskał już wcześniej, a zakończenie stosunku pracy skutkowało jedynie zmianą statusu pracownika-emeryta na status wyłącznie emeryta. Dodatkowo, pozwana zwróciła uwagę na fakt, iż zatrudnienie powoda uległo przerwaniu od dnia 31 maja 2009 roku i związku z powyższym należy przyjąć, iż mógł on ewentualnie wystąpić ze swoim roszczeniem jedynie po tej dacie, a w konsekwencji podniesiono zarzut przedawnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. S. (1) pełnił służbę wojskową od dnia 15 września 1982 roku do dnia 20 lutego 2007 roku.

Po zakończeniu służby wojskowej powód nabył uprawnienia emerytalne w zakresie emerytury wojskowej. Decyzją Ministra Obrony Narodowej nr (...) z dnia 15 lutego 2007 roku w związku z odejściem ze służby wojskowej, A. S. (1) otrzymał na podstawie m. in. art. 94 ustawy z dnia 11 września 2003 roku o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych odprawę w wysokości 580 % uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym, należnego w ostatnim dniu pełnienia służby.

(d: świadectwo służby- k. 15- 16; decyzja- k. 21; decyzja- k. 46- 47)

Od dnia 05 lutego 2007 roku A. S. (1) został zatrudniony w Wojskowej Agencji Mieszkaniowej Oddziale Regionalnym w O. (następnie o nazwie Agencja Mienia wojskowego). Wymieniony pracował u pozwanej z kilkumiesięczną przerwą (od dnia 01 czerwca 2009 roku do dnia 17 listopada 2009 roku) ostatnio jako Dyrektor Oddziału (...) w O. z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 10.000 złotych. W dniu 11 grudnia 2015 roku wymieniony został odwołany z tego stanowiska w trybie art. 70 § 1 kp. Stosunek pracy ostał w dniu 31 marca 2016 roku.

(d: akt powołania wraz z załącznikiem- k. 11- 12; odwołanie wraz z oświadczeniem pracodawcy- k. 13- 14; świadectwo pracy- k. 17- 18, 19- 20; zaświadczenie o wynagrodzeniu- k. 36; akta osobowe)

Zgodnie z treścią § 37 Regulaminu Pracy i Wynagradzania pracowników Wojskowej Agencji Mieszkaniowej obowiązującego w chwili ustania stosunku pracy powoda, pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty inwalidzkiej lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna obliczona według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy w wysokości:

1. jednomiesięcznego wynagrodzenia, jeżeli był zatrudniony krócej niż 15 lat;
2. dwumiesięcznego wynagrodzenia- co najmniej po 15 latach pracy;
3. trzymiesięcznego wynagrodzenia- co najmniej po 20 latach pracy;
4. czteromiesięcznego wynagrodzenia- co najmniej po 25 latach pracy.

Do okresów pracy, o których mowa powyżej zalicza się zakończone okresy zatrudnienia oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od których zależą uprawnienia pracownicze. Dodatkowo, pracownik, który otrzymał już odprawę emerytalną nie może ponownie nabyć do niej prawa.

(d: Regulamin- k. 60- 86)

Od chwili odwołania powoda ze stanowiska, A. S. (1) nie podejmował kolejnego zatrudnienia. Odprawa emerytalna przewidziana Regulaminem obowiązującym wówczas u pozwanej, nie została powodowi wypłacona.

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo A. S. (1), jako zasadne zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Spór pomiędzy stronami w przedmiotowej sprawie zasadniczo sprowadzał się do tego, czy odprawa przewidziana w art. 94 ustawy z dnia 11 września 2003 roku o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych jest tożsama z odprawą emerytalną przewidzianą w Regulaminie Pracy i Wynagradzania pracowników Wojskowej Agencji Mieszkaniowej, a także do tego, czy A. S. (2) spełniał pozostałe warunki nabycia odprawy emerytalnej przewidzianej w Regulaminie.

W ocenie Sądu, w pierwszej kolejności należy odnieść się do charakteru odprawy przewidzianej w art. 94 ustawy z dnia 11 września 2003 roku o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

Stanowisko w zakresie charakteru wyżej opisanej odprawy zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 09 grudnia 2015 roku (I PK 1/15, Rad.Pr. 2016 nr 2, str. 188), wskazując iż „(1) żołnierz zawodowy nie jest pracownikiem, a odprawa przewidziana w art. 84 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (t.j. Dz.U. z 1997 r. Nr 10, poz. 55 ze zm.) w związku z art. 17 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy (t.j. Dz.U. z 2002 r. Nr 76, poz. 693 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2004 r.), nie jest świadczeniem ze stosunku pracy, do którego prawo zostało ustanowione w art. 92[1] § 1 KP. W konsekwencji otrzymanie odprawy przysługującej z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej, niezależnie od charakteru tego świadczenia, nie wyłącza - na podstawie art. 92[1] § 2 KP - prawa do odprawy emerytalnej przysługującej pracownikowi z tytułu ustania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę i związanej z tym utraty statusu pracownika. (2) Otrzymanie przez żołnierza zawodowego zwolnionego ze służby wojskowej odprawy przewidzianej w art. 17 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy (t.j. Dz.U. z 2012 r. Nr 76, poz. 693 ze zm.) w związku z art. 84 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (t.j. Dz.U. z 1997 r. Nr 10, poz. 55 ze zm.), nie pozbawia go prawa do odprawy emerytalnej przysługującej pracownikowi w związku z przejściem na emeryturę (art. 921 KP)”. W uzasadnieniu cytowanego wyroku podano dodatkowo, iż „z przepisu tego, odczytywanego w powiązaniu z art. 75-79 i art. 84 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych jasno wynika, że odprawa ta przysługiwała niezależnie od przyczyn zwolnienia ze służby (mogła być również przyznana w obniżonej wysokości w przypadku zwolnienia ze służby wskutek utraty stopnia wojskowego albo skazania na karę pozbawienia wolności (aresztu wojskowego) - art. 17 ust. 6 zdanie drugie ustawy o uposażeniu żołnierzy), a jej wysokość uzależniona była przede wszystkim od długości okresu służby (wysługi). Świadczenie to miało zatem charakter gratyfikacji za odbytą służbę, a nie rekompensaty za utratę zatrudnienia wykonywanego w ramach stosunku służby w związku z nabyciem uprawnień do zaopatrzenia emerytalnego. Trudno również przyjąć, że przedmiotowa odprawa zmieniała swój charakter i funkcję w zależności od tego, czy po zwolnieniu ze służby wojskowej żołnierz zawodowy nabywał uprawnienia emerytalne i z nich korzystał.” Jakkolwiek powyższy wyrok odnosił się do stanu prawnego obowiązującego przed 2003 rokiem, to jednak zachowuje aktualność także w odniesieniu do obecnie obowiązujących przepisów ustawy z dnia 11 września 2003 roku o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.

Po ustaleniu zatem, iż odprawa przyznawana w związku z zakończeniem służby wojskowej (nawet jeżeli jej zakończenie wiązało się z nabyciem uprawnień emerytalnych), nie jest w istocie odprawą emerytalną tożsamą z tą przewidzianą w Regulaminie obowiązującym u pracodawcy, a zatem powód może nabyć do niej prawo, należało dokonać oceny, czy A. S. (1) spełnił warunki przewidziane w § 37 ust. 1 Regulaminu.

Przede wszystkim należy wskazać, iż obowiązujący w chwili ustania stosunku pracy powoda Regulamin Pracy i Wynagradzania pracowników Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w § 37 warunkował nabycie prawa do odprawy emerytalnej od spełnienia trzech przesłanek:

- nabycia uprawnień do renty lub emerytury;
- ustania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę;
- określonego stażu pracy (od którego zależała wysokość odprawy).

W ocenie Sądu, wbrew twierdzeniom strony pozwanej, cytowany Regulamin nie wskazywał, iż pracownik musi nabyć uprawnienia do renty lub emerytury warunkowane jedynie przepisami ogólnymi. Treść Regulaminu nie wyłącza z kręgu osób, którym przysługuje odprawa emerytalna, osób, które nabyły prawo do emerytury z mocy przepisów szczególnych (m. in. emerytury tzw. mundurowe).

W świetle powyższego należy zatem uznać, iż A. S. (1) nabył uprawnienia do emerytury.

Odnosząc się do drugiego z warunków nabycia odprawy emerytalnej, godzi się wskazać, iż po zakończeniu pracy w pozwanej Agencji, powód nie podejmował kolejnej pracy, zatem jego status z pracownika-emeryta zmienił się na status jedynie emeryta.

Natomiast dokonując oceny stażu pracy A. S. (1), od którego zależy wysokość należnej od byłego pracodawcy odprawy, należy zgodzić się ze stanowiskiem strony powodowej, iż staż ten wynosi ponad 25 lat, bowiem okres służby wojskowej podlega zaliczeniu do ogólnego stażu pracy w myśl § 37 ust. 2 obowiązującego Regulaminu.

Oceny zasadności roszczeń powoda należy dokonywać także przez pryzmat tego, że pracodawca może określić warunki nabycia odprawy w sposób korzystniejszy dla pracownika, niż przepisy powszechnie obowiązujące (art. 9 § 1 i 3 kp), co miało miejsce w przedmiotowej sprawie (np. brak wymogu osiągnięcia przez pracownika tzw. wieku emerytalnego).

Zarzut przedawnienia roszczeń powoda, które w ocenie strony pozwanej mogłyby ewentualnie zaktualizować się w odniesieniu do osoby powoda po dniu 31 maja 2009 roku, nie zasługuje na uwzględnienie. Faktem jest, iż zatrudnienie powoda u pozwanego pracodawcy zostało przerwane na niespełna 6 miesięcy w 2009 roku. Natomiast zgodnie z treścią art. 291 § 1 kp roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, kiedy roszczenie stało się wymagalne.

Jednak skorzystanie z odprawy emerytalnej jest uprawnieniem, a nie obowiązkiem pracownika, zatem w przypadku podejmowania zatrudnienia u kilku kolejnych podmiotów, bądź przerwania zatrudnienia u jednego pracodawcy, to pracownik podejmuje decyzję, po którym etapie zatrudnienia zrealizuje swoje prawo, przy oczywistym założeniu, że może z niego skorzystać jednokrotnie. Z uwagi na powyższe, nie sposób przyjąć, iż A. S. (1) mógł wystąpić o odprawę emerytalną jedynie po dniu 31 maja 2009 roku.

Mając na względzie powyższe, Sąd uwzględnił żądanie powoda i zasądził na jego rzecz kwotę 40.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty. Dokonując oceny słuszności roszczenia powoda w zakresie odsetek, Sąd miał na względzie treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 09 kwietnia 1998 roku (I PKN 508/97, OSNAPiUS 1999 nr 8, poz. 267), zgodnie z którym „roszczenie o zapłatę odprawy emerytalnej jest wymagalne od dnia rozwiązania stosunku pracy, także wtedy, gdy orzeczenie przyznające emeryturę zostało wydane później” (pkt I wyroku).

Odnosząc się do rozstrzygnięcia o kosztach procesu, to wskazać należy, iż zgodnie z obowiązującymi przepisami generalną zasadą jest obciążanie kosztami procesu strony przegrywającej spór (zob. wyroki SN: z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 192/09, Lex nr 584735 oraz z dnia 27 maja 2010 r., II PK 359/09, Lex nr 603828).

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 Rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (pkt II wyroku)

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł zgodnie z art. 477² § 1 kpc (pkt III wyroku).

SSR Monika Wawro